

TAMMI

A person stands in a doorway, looking out at a sunset over a desert landscape. The scene is silhouetted against the bright light of the setting sun, creating long shadows on the ground. The person is wearing a jacket and dark pants. The doorway is framed by dark, rough walls. The overall mood is contemplative and dramatic.

ARI RÄTY

Tulikone

ON TEKOJA JOTKA EIVÄT JÄÄ RANKAISEMATTI.

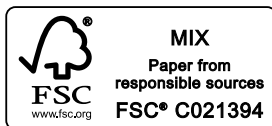
ARI RÄTY

Tulikone

TAMMI

HELSINKI

© ARI RÄTY JA TAMMI 2019
TAMMI ON OSA WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖTÄ
ISBN 978-952-04-0415-4
PAINETTU EU:SSA

1.

Yö on kuuma. Tähdet loistavat.

Rantabulevardia reunustavat palmut huojuvat merituulessa. Pölyn ja hienon hiekan pyörteet kieppuvat asvaltilla. Maininkien vaimea kohina ei jaksakaan kantaa liikenteen huminan ja yöelämän äänien yli. Värivalot hehkuvat, neonkyttilit välkkyvät. Ne houkuttelevat pysähtymään, poikkeamaan, tutkimaan mitä kuumeisilla klubeilla on tarjolla. Ibiza elää ja hengittää nuoruudesta, musiikista, seksistä, vapaudesta.

Hagmanille nuoruus on etäinen muisto; hän vihaa klubien musiikkia, ei piittaa seksistä, eikä vapaus tarkoita hänelle mitään. Hän tuntee basson rintakehässään noustessaan kaksi matalaa laakeaa porrasta kadulta ovelle. Jonoa ei ole. Ovimies nyökkää ja päästää hänet ohitseensa, viittaa leveään vasemmalle kaartavaan käytävään joka on rajattu messinkipylväiden läpi kulkevin punaisin köysin. Musiikki ja ihmisten hypnoottinen liike vyöryvät vastaan. Hagman painaa päänsä, kiertää keskilattian tungoksen. Värivalopylväät kieppuvat, huojuvat, vaihtavat suuntaa. Savukoneiden pöly leijuu ihmisten jaloissa. Sinertävänvalkoiset strobovalot välähtelevät

takaseinällä. Välähdyksissä voi erottaa kasvoja, jäseniä, vartaloita. Ihmismassan liike ei lakkaa vaikka edellisen kappaleen huumaava bassotausta kumisee pois rytmiä hengitystä huokuvaan hiljaisuuteen. Seuraava kappale alkaa.

Hagman työntyy tanssivan väkijoukon läpi. Välimeren auringon hyväilemät vartalot koskettavat häntä kun hän kävelee valkoisissa valoissa hohtavan baaritiskin ohi kohti hämärää käytävää. Hän kiertää ovipilarit, kääntyy varjoon. Käytävän lattiaa peittää paksu kokolattiamatto. Basso pumpppaa ilman liikkeeseen. Himmeät valot on asennettu lasikansien alle käytävän reunalle puolen-toista metrin välein; niiden heikot kiilat heijastuvat tummanpunaisiin seiniin ja muodostavat niille pitkät hennot sormet.

Käytävä päättyy raskaaseen teräksiseen palo-oveen jonka poikki kulkee heijastavin teipein merkitty painokahva. Hagman koputtaa puuoveen oikealla puolellaan. Hän odottaa hetken ennen kuin astuu sisään.

Huoneessa, vihreällä veralla päällystetyn ovaalin muotoisen pöydän ympärillä istuu neljä ihmistä – kolme tummaa miestä ja beduiinilta näyttävä lyhythiuksinen nainen. Pöydällä on viuhkaksi levinnyt korttipakka sekä valkoista jauhetta viivoina soikean peilin päällä. Juomalasiin jää kimmeltävät pehmeässä taustavalossa.

Hagman sulkee oven takanaan. Hän astuu eteenpäin, hymyilee epävarmasti, pälyilee kuin alistuva koira.

Pitkä sinisilmäinen poninhäntäpäinen mies joka on kotoisin Barcelonasta ja jota kutsutaan Katalonialaiseksi, nousee pöydästä ja astuu häntä vastaan. Katalonialainen ojentaa kätensä. Miehen eleistä huokuu ylenkatse. Hagman lähes kumartaa ojentaessaan kirjekuoren housunkauluksestaan.

Katalonialainen työntää etusormen kuoren läpän alle, rypistää otsaansa huomatessaan ettei sitä ole liimattu kiinni. Hän katsoo kuoren sisään. Hiljainen vihellys karkaa hänen huuliltaan.

Hän kääntyy kohti pöydässä istuvia ihmisiä.

Näyttää kuorta.

Tuijottaa taas Hagmania.

”Tyhjä”, Katalonialainen sanoo espanjaksi. Hän tönäisee Hagmania rintaan. Hagman horjahtaa taaksepäin. Hän ei ymmärrä mitä Katalonialainen kysyy, eikä osaa vastata. Mies sivaltaa häntä avokämmenellä poskelle. Lujaa. Vesi kihooa silmiin. Hagman kyyristyy, perääntyy. Valitus kuulostaa koiranpennun uikutukselta.

Hän ei kuule mitä Katalonialainen sanoo seurueelleen, mutta näkee miten miehen käsivarsi kiertyy selän taakse. Kun käsi ilmestyy jälleen esiin, siinä on järeä pistooli.

”Rata”, Katalonialainen murahtaa ja ahdistaa Hagmanin vasten ovea. *Rotta*. Pistoolin piippu työntyy Hagmanin huulien väliin, kolahtaa hampaisiin. Hän avaa suunsa vaikeroiden. Hän puuskuttaa kiivaasti nenän kautta. Ylähuulella valuu kirkasta räkää.

”Ammu sitä persereiän läpi”, yksi miehistä ehdottaa pöydän äärestä. Hän puhuu tarkoituksella hitaasti ja selkeästi. Hän haluaa Hagmanin ymmärtävän.

”Katsotaan kun se tukehtuu paskaan.”

Nainen nauraa. Ääni on pehmeä ja julma. Katalonialainen kohottaa kulmiaan, kallistaa päätään. Hagman ei paljasta tajuavansa että he aikovat pakottaa hänet laskemaan housunsa ja käymään nelinkontin, ampuvat sitten reikäpääluodin perseestä läpi vatsan.

Kun Katalonialainen hymyilee leveästi, Hagman näkee että hänen hampaidensa välissä on jotain vihreää. Ehkä

se on tuoretta oreganoa. Hagman vetää henkeä rauhallisesti ja syvään ja lakkaa puuskuttamasta. Alistunut koira on poissa.

He katsovat toisiaan silmiin.

Jos tyhjyys olisi ääni, Katalonialainen kuulisi sen nyt.

Miehen ilme muuttuu. Hagman kiertää sormet ase-käden yli, kiristää otetta. Iskuri on vireessä mutta se ei liikahdakaan. Katalonialainen painaa liipaisinta uudelleen ja uudelleen, kuin kouristellen. Turhaan. Hänen luunsa natisevat. Pöydän ääressä istuvat huomaavat miten hän riuhtaisee olkapäätään taaksepäin, mutta he eivät näe teräksen välähdystä, eivät ymmärrä että heidän kohtalonsa on jo sinetöity. Hagman virnistää pistoolin piippu yhä suussaan. Hänen hampaansa ovat veressä.

Katalonialainen irrottaa otteen aseesta. Miehen ilme on hämmästynyt, sitten kauhistunut, ja hänen kasvoilleen suihkuua verta sydämenlyöntien tahdissa. Se valuu kahtena norona hänen leualtaan. Hän putoaa polvilleen.

Kahdeksan sekuntia myöhemmin kaikki on ohi. Neljä ihmistä on poissa ja huoneessa on täysin hiljaista.

Hagman katselee Katalonialaista ja hänen seuruettaan, tarkastelee viileästi heidän muodonmuutostaan. Veri tippuu, pisaroi, imeytyy mattoon tummiksi laikuiksi; sitä on terävinä roiskeina seinillä, pienten pisaroiden viuhkoina katossa saakka. Hän odottaa kunnes hengitys tasaantuu, hetken vain. Sitten hän laskee aseensa pöydälle ja kääntyy kohti ovea.

Käytävä näyttää hämärämmältä nyt kun silmät ovat tottuneet huoneen pehmeään valaistukseen. Hagman liikkuu nopeasti mutta kiirehtimättä. Bassoaallot hyökivät vastaan, niiden energian voi kuulla ääntä muistuttavana värähtelynä rintakehässä. Hänen jälkeensä lattialle jää jono tummia märkiä saappaanjälkiä.

Musiikki soi huumaavan lujaa.

Valkoiseen vartalonmyötäiseen pikkumekkoon pukeutunut tyttö huojuu musiikin tahdissa kohti Hagmania ja levittää käsivarret kuin hennot siivet ottaakseen miehen vastaan. Liike on kaunis, sensuelli. Ripauksella amfetamiinia terästetty ekstaasi on täyttänyt tytön sydämen maailmoja syleilevällä rakkaudella, ja vaikka se sykkii vuosikymmeniä nuoremmille miehille kuin Hagman, hän työntää reiden tämän jalkojen väliin ja keinuttaa lantiotaan vasten tämän nivusia aivan kuin haluaisi ahmaista hänet sisälleen keskellä tanssilattiaa. Naiseniho on sileä ja kuuma. Hagman antaa tytön keinua itseään vasten. Tyttö on onnellinen, huumaantunut halustaan rakastaa koko maailmaa, mutta hän säpsähtää yhtäkkiä. Jokin on kauhealla tavalla väärin. Hän näkee, tuntee, *haistaa* veren Hagmanin vaatteissa ja kasvoilla ja kavahtaa taaksepäin. Hagman tarttuu tyttöä käsivarresta.

”Thana”, hän kuiskaa ja piirtää tytön poskipäille kaksi punaista juovaa, sotamaalauksen. Tyttö ei päästä ääntäkään horjuessaan taaksepäin ja katsellessaan kädet levällään valkoista pikkumekkoa, joka ei ole enää valkoinen vaan verisenkirjava kuin kasa haavasiteitä. Hagman liikkuu nopeasti, jäntevästi. Ihmiset väistävät, tekevät tilaa välttääkseen koskettamasta jotakin, mitä he eivät ymmärrä eivätkä tunnista kuin painajaisissaan. Ovimiehet ovat poissa mutta kadulla pälyilevä saksalaisnuorten seurue ei uskalla tulla sisään. Ei nyt. Hagman harppoo heidän ohitse ja hänen saappaittensa kantaiskut kumahtelevat asvalttiin.

Viha.

Ulkona on kuuma.

Iso matala tummansininen Audi odottaa muutaman kymmenen metrin päässä kadulla palmujen katveessa.

Tähdet heijastuvat sen katosta, värivalot ikkunoista ja kyljistä. Hagman kävelee auton luo, avaa takaoven, istuu sisään. Autossa tuoksuu partavesi ja ilmanraikastin.

”Nukkumatti kävi”, hän kuiskaa suomeksi vetäessään oven kiinni. Poliisit, kuljettaja ja etupenkillä istuva mies, vilkaisevat toisiaan. Hagman näkee heidän katseensa eikä pidä näkemästään. Kuljettaja nyökkää, käynnistää auton. Voimakas moottori murisee. Yökerhossa tapahtuu jotakin – mitään ei näy ulos, mutta saksalaiset nuoret kadulla perääntyvät toisiaan kiirehtien.

He eivät kuule sireenejä vielä.

”Vamos”, tylyn näköinen mies murahtaa kuljettajalle. Audi liukuu kadulle ja kiihdyttää rauhallisesti, huomiota herättämättä. Ilmastoinnin jääkylmä henkäys saa Hagmanin värähtämään. Värivalojen heijastukset ja kylttien haaleat varjot liukuvat hänen kasvojensa poikki.

Hän liu’uttaa veitsen esiin, piiloon kyynärvarttaan vasten. Audi lipuu läpi kuuman neonvalojen vääristämän yön. Hagman odottaa vaiti.

2.

Elokuun alun Milano oli kuuma; aurinko lämmitti asfalttia niin voimakkaasti että autojen renkaanjäljet painuivat päällysteeseen kuin saveen. Idiootti kärsi helteestä eikä poistunut ilmastoidusta huoneestaan hotellin ravintolaa kauemmas. Kuumat käytävät ahdistivat häntä. Ajatus yksin matkustamisesta ei tuntunut enää hyvältä – täällä hän oli todella yksin, eikä hän pitänyt siitä.

Idiootti ei ollut koskaan matkustanut mielellään. Juna-asemien ja lentokenttien väenpaljous teki hänet levottomaksi, vainoharhaiseksi, ja varsinkin lentämiseen liittyvät turvatoimet koettelivat hänen kärsivällisyyttään. Hän oli tehnyt tiedusteluja vuokratukseen yksityiskoneen – ajatus siitä että häntä pidettäisiin koneen omistajana oli hykerryttävä – mutta oli luopunut hankkeesta koska ei yksinkertaisesti ollut jaksanut nähdä vaivaa viädäkseen sen päätökseen. Reittilento Tukholman kautta Milanoon oli paljon helpompi vaihtoehto.

Autio oli saapunut puolitoista vuorokautta myöhemmin Etelä-Afrikasta, mutta hänen seuransa ei helpottanut Idiootin oloa. Päinvastoin: he muistuttivat selittämättömällä tavalla toisiaan, minkä he molemmat kokivat

epämiellyttävänä. Niinpä he välttivät toistensa seuraa ja pysyttelivät mahdollisimman paljon omissa oloissaan; se onnistui helposti koska heidän hotellinsa sijaitsivat lähes kymmenen kilometrin päässä toisistaan.

Kolmantena päivänä Vittorio Agnelli otti heidät vastaan tehtaansa ilmastoidussa toimistossa.

Idiootti katseli kiinnostuneena ympärilleen kun he kiipesivät avoportaikkoa pitkin toiseen kerrokseen. Lasi ja teräs hohtivat. Autiolle rapuista avautuva näkymä oli tuttu. Myös toimisto ovaalin muotoisine pöytineen, aseineen ja vähäeleisine design-esineineen oli täsmälleen samanlainen kuin vuosia sitten. Jotain olennaista oli kuitenkin poissa.

”Osanottoni Peter Hauerin vuoksi”, Autio sanoi englanniksi istuutuessaan pöydän ääreen, vaikka se mitä hän kaipasi ei ollutkaan Agnellin edesmennyt päänsinööri.

”Kiitos”, Agnelli vastasi hymyillen. Ilme oli surumielinen. ”Me kaikki kaipaamme häntä, mutta hän oli jo kovin väsynyt mies.”

”Päänsinöörinne?” Idiootti puuttui puheeseen.

”Aivan”, Agnelli sanoi yhä hymyillen.

”Oletteko jo nimittänyt hänelle seuraajan?” Autio kysyi. Agnelli vakavoitui.

”Hänen poikansa.”

”Nicolaksen?” Autio kysyi edelleen. Nimitys ei kiinnostanut häntä, mutta hän halusi osoittaa olevansa tilanteen tasalla.

”Aivan.”

Agnelli ojensi heille lasit ja avasi viinipullon. Autiosta näytti kuin italialaisen kädet olisivat tärisseet tämän kaataessa valkoviiniä lasihin.

”Lopulliselle päätökselle”, Agnelli sanoi ja kohotti lasinsa. Nyt käsi oli vakaa. ”Toivottavasti me juomme

samppanjaa kun kokoonnumme seuraavan kerran yhteen.”

Autio ja Idiootti keikauttivat lasejaan ja joivat sie-
mauksen. Viini oli samaa hyvää arkiviiniä jota Autio oli
vuosia sitten juonut samassa huoneessa, vain vuosikerta
oli vaihtunut uudempaan.

Autio katseli valon kultaista kehrää nesteen rajapin-
nassa ja antoi ajatustensa vaeltaa. Hän pohti Hagmania,
sitä miten kaikki oli päättynyt eräänä joulukuun iltana
kauan sitten. Oli kohtalon ivaa ettei Hagman ollut hei-
dän mukanaan tänään, ettei hän istunut pöydässä jonka
ääressä heidän tekemänsä työ ja ottamansa riskit pal-
kittaisiin.

”Autio?” Idiootti sanoi hiljaa. Hän oli laskenut silmä-
lasit pöydälle ja katseli paikaltaan hiukan siristellen.
Autio sävähti. Hän oli jo kauan sitten oppinut olemaan
aliarvioimatta Idioottia ja väheksymättä hänen ihmis-
tuntemustaan.

Hän hymähti niukasti.

Agnelli katseli heitä ilmeettömänä. Hailakansiniset
silmät olivat tyynet.

”Dimitri ja minä edustamme rahoittajia täysivaltai-
sesti”, Autio sanoi. ”Dimitri omistaa yhtiön osake-enem-
mistön. Meidän puolellamme ei ole tapahtunut muutok-
sia Hagmanin vetäytymisen jälkeen.”

Agnelli nyökkäsi.

”Muutamia yksityiskohtia lukuun ottamatta kaikki
on selvää, jos me kolme vain pääsemme asiasta yhteis-
ymmärrykseen”, Autio jatkoi.

Idiootti kumartui pöydän ylle, pujotti silmälasit kas-
voilleen. Agnelli kohotti viinilasia.

”Kyllä me pääsemme – siitä ei ole epäilystäkään.
Sinä ja minä”, Agnelli sanoi viitaten kohti Autiota, ”me

olemme jo saaneet sen mitä halusimme. Dimitri sekä vähemmistöosakkaat ovat puolestaan rikastumisen kynnyksellä. Onko näistä lähtökohdista käsin mahdollista olla tekemättä hyvää sopimusta?"

Autio pudisti hitaasti päätään ja vastasi Agnellin hymyyn. Idiootti, joka oli hoidattanut hammasrivistönsä ojennukseen pari vuotta aikaisemmin, hymyili myös. Hän hieroi kaulaansa, keinahti eteenpäin tuolillaan.

"Niin?" Agnelli kysyi. Hän oli tulkinut eleen oikein.

"Minua on vaivannut aseensivun ensimmäisestä esittelytilaisuudesta lähtien eräs yksityiskohta", Idiootti sanoi. Keskittyneestä ilmeestä päätellen hän asetti sanansa huolella, pohti pitkään hiukan kömpelöitä englanninkielisiä ilmaisujaan.

"Aivan?"

"Mies jota sanottiin kolumbialaiseksi ja joka osoitti alkuperäisen aseensivun ongelmat ostajille – hän oli varmaan-kin täältä, Milanosta? Teidän henkilökuntaanne?"

Agnelli siemaisi viiniä. Hän levitti hymyillen käsiään. Ilme oli anteeksipyyttävä, eikä Autio sen enempää kuin Idioottikaan erehtynyt tulkitsemaan hänen silmiensä välähdystä väärin.

"Olet oikeilla jäljillä."

Idiootti nyökytti hitaasti päätään. "Niin arvelinkin", hän sanoi. "Onneksi kaikki kääntyi lopulta parhain päin. Muuten siinä olisikin ollut pohdittavaa."

"Ajatelkaa mitä me olemme nyt tekemässä, millaisesta kaupasta me olemme sopimassa", Agnelli sanoi ja kaatoi itselleen toisen lasillisen, "jos te olisitte johtaneet ostajia harhaan tuolloin, tahattomastikin, kaikki olisi pilalla nyt. Siinä teille pohdittavaa. Lisää viiniä?"

"Kyllä kiitos", Autio vastasi puoliääneen.

"Tilkka vain", Idiootti sanoi ja virnisti.

Agnelli alkoi käydä laatimaansa suunnitelmaa läpi. Idiootti kuunteli italialaisen puhetta huimausta tuntien: Agnelli oli oikeassa. Hän oli aivan rikastumisen kynnyksellä. Todellisen rikastumisen.

Vapauden.

Hän rypisti otsaansa.

Huoran äpärä, hänen äitinsä oli sanonut kerran kauan sitten kun hedelmäpuut olivat huojuneet ensimmäisen lämpimän kevätpäivän tuulessa ja meri oli huokaillut rantahiekkaan.

Sinä et ole minun.

3.

Lempeän yön povessa.

Sanojen kaiku kiertää Hagmanin ajatuksia, muistuttaa häntä varjoista jotka häilyvät hänen unissaan.

Huoneessa humisee jokin ja tyttö hänen vierellään on kylmä.

Hän kääntää hitaasti päätään, katsoo vaikka ei tah-toisi. Vaalea ja kuitenkin tumma tyttö makaa kyljellään. Liikkumatta. Silmät auki. Kuu loistaa jossakin meren yllä ja sen kuollut hopeaa hohtava valo leikkautuu kiiloina metallikaihtimien raoista, heijastuu jähmeistä silmistä. Iiriksen yli kävelee kärpänen.

Hagman kavahtaa irvistäen kauemmas, puraisee huul-taan tajutessaan että on jakanut kapean vuoteen ruumiin kanssa. Hän putoaa reunan yli hotellihuoneen lattialle ja loukkaa polvensa mutta ei piittaa siitä vähääkään. Hänen on päästävä kauemmas. Pois.

POIS.

”Que?” tyttö mutisee unisesti ja hieroo silmiään.

Hagman istuu jalat ristissä kylmällä lattialla selkä vasten kermanvaaleaa seinää ja hengittää syvään. Syl-
jen ohentama veri kuivuu leualle. Kädet nytkähtelevät

hiukan. Tyttö sytyttää yöpöydän lampun ja nostaa kämmenen lipaksi otsalleen. Tytön silmät ovat syvän ruskeat ja eloisat. Hän kääntyy peitteen alla. Rinnat pyöristyvät, selkä ja olkapäät kiertyvät kauniisti. Pehmeä unenlämmän iho hohtaa hämärässä. Huoneessa ei ole kärpäsiä, ei ainoatakaan.

Hagman irrottaa otteen kiveksistään ja nousee hitaasti jalkeille. Hän on kylmissään ja kömpelö. Tyttö tuijottaa.

”Mitä sinä haluat?” tyttö kysyy. Hänen äänensä on hiljainen, aavistuksen honottava. Hän puhuu verkkaisesti jotta Hagman ymmärtää.

Hänen nimensä, oikea nimensä, on Miranda. Hän kohottaa hiukan takapuoltaan, väräyttää pakaroitaan, mutta Hagman pudistaa päätä.

Hagman ei saa selvää tytön sanoista. Hän istuu sängyn reunalle. Kieli on kuiva, kitalaki maistuu raudalta. Hänellä on jano. Hän kurottaa oluen laatikosta sängyn alta ja avaa tölkin, vilkaisee kelloaan. Se on muutaman minuutin yli puoli kolme. Hän tuntee tytön lämmön alaselkensä iholla vaikka he eivät kosketa toisiaan. Olut on viileä. Huurre tölkin pinnalla tiivistyy pisaroiksi sormien alla.

”Oletko varma ettet halua mitään?” Miranda kysyy vielä.

Hagman hymähtää, hipaisee tytön poskea. Iho on sileä ja pehmeä ja siihen jää nopeasti haihtuva kostea piirto.

”Olen. Ei sun tarvi”, Hagman vastaa suomeksi. Hän ei tiedä miten, mutta Miranda ymmärtää – ei sanoista vaan kosketuksesta. Tyttö vastaa hymähdykseen.

”Pää tyynyyn”, Hagman jatkaa. Miranda katsoo kysyvästi. Hagman painaa kämmenet vastakkain ja vie kädet poskelleen. Hän päästää vieroituksen muistuttavan äänen ja osoittaa Mirandaa.

”Okei?”

Miranda kerää vaaleiksi värjätyt hiukset niskaansa ja painaa pään tyynylle. Ruskeiden silmien ilme on valpas. ”Okei”, hän sanoo omalla korostuksellaan.

”Armenialaiset on tulossa”, Hagman sanoo hiljaa välittämättä siitä ettei Miranda ymmärrä. Oluessa erottuu metallinen sivumaku. Hän maistelee sitä tyytymättömänä.

Tyttö katsoo kysyvästi.

”Ne on löytäny mut. Mä luulen että ne on. Miten, Miranda?”

Miranda ei hievahtakaan. Hän tunnistaa kysymyksen kysymykseksi mutta ei ymmärrä sanoista muuta kuin nimensä. Hagman heilauttaa kättään.

”*Federales*, ne vitun äpärät. Ne on myyny mut.”

Miranda tunnistaa sanan ”*federales*” ja tietää keitä sillä tarkoitetaan. Hänen vatsaansa kiristää – hän pelkää kaikkia poliiseja kuollakseen.

Hagmanin kasvot ovat harmaat. ”Näin kauan siinä meni”, hän sanoo ja virnistää ilottomasti. ”Kolme vuotta.”

Miranda venyttelee, kääntyy hitaasti vatsalleen. Hän katselee Hagmania olkavartensa yli hiukset kasvoiltaan. Hagman haluaisi uskotella itselleen olevansa vain vainoharhainen – hän haluaisi ajatella ettei hänellä ole järkevää syytä tehdä muuta kuin palata sänkyyn ja nauttia koko rahan edestä Mirandan pehmeästä, notkeasta, tuoksuvasta vartalosta.

Viagra-purkki yöpöydällä on puolillaan ja aamuun on aikaa.

Hän ei ole nähnyt paljon: pari kertaa liian siistin auton pysäköitynä liian pitkäksi aikaa outoon paikkaan. Ja torilla vihanneskojujen välissä miehen, jonka kävelytyyli ja ryhti paljastivat että hän oli vaarallinen ja väkival-

taan tottunut, kuten Hagman itsekin; mies käveli hänen ohitseensa muka huomaamatta häntä lainkaan, mutta ikkunoihin paahtavan auringon heijastus valaisi miehen kasvot aurinkolasien takaa ja paljasti katseen todellisen suunnan.

Hagman ei tunnista pelkoa, tai ainakaan se ei merkitse hänelle mitään, mutta taistelussa taistelun vuoksi ei ole mieltä. Ei nyt kun *federales* on jättänyt hänet oman onnensa nojaan. Vieraalla maalla – kaukana etelässä Málaga kaduilla joiden kirjoittamattomia lakeja hän ei ymmärrä – hänellä ei ole mitään mahdollisuuksia. Eikä hän aio kadota jäljettämiin kuten muuan väärälle revii-rille erehtynyt tunisialainen hasiskauppias tai poliisia uhmannut parittaja.

”Ne on tulossa”, Hagman toistaa. Hän sanoo sen enemmän itselleen kuin Mirandalle, joka alkaa käydä levottomaksi. Tyttö sormeilee hiuksiaan, seuraa tarkasti hänen eleitään.

Hän koskettaa Mirandan paljasta olkapäätä. Iho on lämmin. Pehmeä. Ihana.

”Nuku rauhassa”, hän sanoo ja katsoo suoraan silmiin. Miranda hymyilee, hiukan vain. Unisesti. Hän ei tiedä miksi, mutta hän on varma ettei mies halua hänelle paha. Siitä huolimatta hän ei liikahtakaan kun Hagman nousee jalkeille ja pukeutuu.

Hagman on tietoinen Mirandan katseesta mutta ei piittaa siitä. Hän ottaa mustan kapean kangaskassin ovenpielessä olevasta vaatekaapista, poimii sieltä kuminauhalla sidotun setelinipun ja työntää sen taskuun, tarkistaa että siellä ovat myös auton avaimet. Sitten hän vetää kengät jalkaan ja päällystakin ylleen. Huoneen hämärä värähtää hänen silmänurkassaan. Se on näköhermon tyhjä signaali, merkityksetön nykäys. Se ei

ole mitään – ei edes harha, mutta tässä hetkessä kaikki tavallisesta poikkeava saa erityisen merkityksen. Hän pysähtyy laukku toisessa kädessä ja katsoo Mirandaa. Päätös kaduttaa häntä jo ennen kuin hän on todella tehnyt sen, mutta hän ei aio perääntyä.

”Ota ne”, hän sanoo suomeksi ja laskee laukun sängylle. Mirandan katse on kysyvä.

”Ota.”

Miranda kääntyy, kohottautuu istumaan. Hän tarttuu laukkuun varovasti, avaa vetoketjun kuin pitelisi pommia sylissään. Hagman ei ymmärrä sanaakaan espanjankielisestä puhetulvasta joka seuraa kun Miranda näkee mitä laukussa on. Tyttö pitelee käsissään hiukan runsasta kuuttakymmentätuhatta euroa; se on enemmän kuin hän on koskaan edes kuvitellut näkevänsä.

”Miranda?”

Miranda jähmettyy, kohottaa katseensa. Hänen poskensa hehkuvat. Sydän takoo villisti. Hän ei tajua että hänen suunsa on auki kun hän kääntyy kohti Hagmania. Liikkeet ovat jäykät aivan kuin jokin tekisi kipeää.

”Rahat on sinun”, Hagman sanoo hitaasti. Hän vähät välittää oikeakielisyydestä. ”Pidä ne. Mutta lähde huoneesta vasta aamulla. Pysy täällä aamuun saakka. Ymmärrätkö?”

Miranda vetää laukun vetoketjun kiinni ja nyökkää pontevasti. Hagman hymähtää. Rahat olisivat riittäneet pakoon; ne olisivat antaneet hänelle tarpeellisen etumatkan. Nyt laukku lepää Mirandan sylissä kuin kaivattu lapsi, eikä sitä käy vaatiminen takaisin.

Sitä paitsi Hagman ei aio paeta enää.

Hän on päättänyt sen jo kauan sitten, mutta yhtäkkiä päätös on todellisuutta – yhtäkkiä siihen on selkeä syy. Hän on antanut sanansa: rahat ovat Mirandan ja pakotie

on poikki. Hän ajattelee pohjoista. Hän ajattelee Helsinkiä. Hän pohtii vanhoja liittolaisiaan, nyt vihollisia, jotka eivät unohda eivätkä anna anteeksi.

Eivät koskaan.

”Kaunis”, Hagman kuiskaa Mirandalle suomeksi. Hänen äänensä on hiukan haikea kun pienen viihtyisän huoneen ovi sulkeutuu hänen takanaan. Hotellin käytävä on pimeä ja hiljainen.

Kolme varttia myöhemmin Hagman ohjaa maasturinsa liittymästä moottoritielelle ja kiihdyttää kohti pohjoista. Kukaan ei seuraa. Málaga, kolme vaarallista vuotta hänen elämästään, katoaa taustapeileistä yöhön ja usvaan.

4.

Miehen passi on aito, Ruotsin viranomaisten myöntämä – hän on saanut kansalaisuuden jo 90-luvun lopulla. Passista käy ilmi ettei Thomas Borg ole hänen ristimänimensä, vaikka hän käyttää sitä usein ulkomailla. Kukaan jonka puheita hän jaksaa itse kuunnella – eikä heitä ole monta – ei puhu hänestä ruotsalaisella nimellä sen enempää kuin latvialaisellakaan. Pienikokoinen hoikka mies, jolla on harvaksi käyvät hiekan väriset hiukset ja vanhanaikaisten terässankaisten lasien takana lempeänsiniset älykkäät silmät, tunnetaan nimellä Sammakko.

Kahta valkovenäläistä leveäharteista miestä, jotka ovat kulkeneet hänen matkassaan yli kaksikymmentä vuotta, ei kutsu nimellä kukaan.

Vähäpuheiset espanjalaiset poliisit odottavat heitä vanhan kivitalon seinustalla hämärässä. Molemmat ovat pukeutuneet tummiin suoriin housuihin, väljään tummanharmaaseen ulkoilutakkiin, lippalakkiin sekä kevyisiin saappaisiin. Heidän autonsa seisoo kadun reunassa runsaan kymmenen metrin päässä. Pimeydessä haisee vanha kusi.

Karhea kuvaus rikollismaailmasta, sen väkivaltaisuudesta ja lohduuttomuudesta, mutta myös ihmisistä, jotka ovat valmiita tekemään mitä tahansa suojellakseen rakkaitaan.

Hagman on maalannut itsensä nurkkaan. Entinen komisario on epäonnisten asekauppojen seurauksena ajautunut tilanteeseen, jota hän ei olisi voinut pahimmissakaan painajaisissaan kuvitella: hän on velkaa armenialaiselle rikollisliigalle miljoonia euroja. Pakeneminen on mahdotonta, sillä armenialaisten lonkerot ulottuvat kaikkialle. Hagman ei aio kuitenkaan antaa periksi – eikä upota yksin.

Rikoskomisario Eskelinen toipuu syövästä. Hän on päättänyt jättää työnsä poliisina, unohtaa kaikki uran varrella kohtamansa ruumiit, etenkin sen yhden jonka rinnassa ammottavia luodinreikiä hän on katsellut ase kädessään. Mutta on ihmisiä, jotka eivät anna unohtaa.

9 789520 404154

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-0415-4